

Arrest

nr. 102 859 van 14 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DOUTREPONT en van attaché M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 15 februari 2011 het Rijk binnen en diende op 5 juli 2011 een asielaanvraag in. Op 11 december 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Salvadoraanse nationaliteit bezitten en in 1968 in de hoofdstad San Salvador geboren zijn. U zou nooit politiek actief zijn geweest en verklaarde geen problemen te hebben gehad met de politie of justitie in uw land. U zou met uw partner en uw twee kinderen in Residencial La

Rossa in de hoofdstad hebben gewoond en sinds 1994 een schoonheidssalon in Calle Arse 23, Avenue Norte Ed Daso in de buurt van uw woning hebben uitgbaat.

U zou uit uw land zijn vertrokken omdat u problemen had met de 'maras' (bendes) die u probeerden af te persen omdat u een zaak hebt. Rond 20 december 2010 zouden uw problemen begonnen zijn. Toen u uw salon buitenkwam zou u onder de ruitenwissers van uw wagen een briefje hebben gevonden. Op het briefje zou vermeld zijn geweest dat men u kende en wist wat u deed. U zou aan dit voorval geen aandacht hebben besteed en het briefje hebben weggesmeten. Ongeveer een week later zou u opnieuw een briefje achter uw ruitenwisser hebben gevonden. In het briefje zou vermeld zijn geweest dat men u zou contacteren, wist waar u woonde en informatie over uw kinderen en uw echtgenoot had. Na deze gebeurtenis zou u bang zijn geworden. U zou uw kinderen niet langer naar uw zaak hebben meegenomen. In de eerste week van januari 2011 zou u in de buurt van uw salon op straat door een onbekende man benaderd zijn. Hij zou u tegen een muur hebben geduwd en gezegd hebben dat hij diegene was die de briefjes voor u had achtergelaten. Hij zou 1000 dollar van u hebben gevraagd en u gezegd hebben dat hij u hiervoor op het einde van de maand opnieuw zou contacteren. Na dit incident zou u samen met uw gezin in het huis van uw zus in Cuscatanzingo (eveneens San Salvador) zijn ingetrokken, waar u ongeveer twee weken zou hebben verbleven. U zou uw werk in uw salon hebben voortgezet. Aan het einde van de maand januari zou u uw zaak gesloten hebben. In dezelfde periode zou u met uw gezin verhuisd zijn naar Campinia 1 in San Salvador. Op 9 februari 2011 zou u met uw vriend onderweg zijn geweest met de auto in de buurt van uw woning in La Campinia. Op een bepaald moment zouden jullie een tijdje gevolgd zijn door een auto met vier inzittenden. Na dit incident zou u schrik hebben gekregen en besloten hebben El Salvador te verlaten. Op 11 februari 2011 zou u klacht hebben ingediend bij de politie. De politie zou u hebben verteld dat zij jullie niet konden beschermen. Op 14 februari 2011 zou u samen met uw twee kinderen en in het bezit van uw paspoort uw geboorteland hebben verlaten en via Panama en Nederland naar België zijn gevlogen. Uw partner zou in El Salvador zijn achtergebleven. Jullie zouden onvoldoende financiële middelen hebben gehad om vier vliegtuigtickets te bekostigen. Op 15 februari 2011 zou u in België zijn aangekomen. Op 5 juli 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U verklaarde dat een onbekende man (die zich voorstelde als komende uit Canada) in augustus 2012 uw vader in San Salvador heeft opgebeld en naar uw contactgegevens heeft gevraagd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u geen feiten of elementen hebt aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat u El Salvador verlaten hebt uit een gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of behoren tot een sociale groep, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève of dat u alsnog, bij een eventuele terugkeer, een dergelijke vrees dient te hebben. U verklaarde voor het Commissariaat-generaal (CGVS) dat u problemen heeft met 'maras' die u afpersten omdat u een winstgevende zaak had (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U heeft niet aangetoond dat u door deze bendes geïsoleerd werd omwille van één van de redenen van de Vluchtelingenconventie, te weten ras, godsdienst, nationaliteit, sociale groep en/of politieke overtuiging. De door u aangehaalde problemen bevinden zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en hebben geen uitstaans met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan de status van vluchteling u niet worden toegekend.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat uw beweerdde problemen van die aard zijn dat u een risico zou lopen op ernstige schade wegens foltering of onmenselijke en vernederende behandeling, zoals bepaald in art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor u in aanmerking zou komen voor het statuut van subsidiaire bescherming. Vooreerst blijkt uit uw asioldossier dat u op 15 februari 2011 in België aankwam. Het feit dat u zich pas op 5 juli 2011 bij de Dienst Vreemdelingenzaken aanmeldde voor het indienen van uw asielaanvraag doet vragen rijzen aangaande de ernst en de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u in België een Salvadoraanse vriendin heeft die al jaren legaal in België woont, met wie u reeds voor uw vertrek uit uw land contact had en door wie u op de hoogte werd gebracht van de verblijfsregels in België. Na uw aankomst in België zou u contact met haar hebben gezocht en zou u een tijdje bij haar en haar kennissen onderdak hebben gekregen. Rekening houdend met bovenstaande is het weinig geloofwaardig dat onwetendheid aangaande de asielprocedure aan de basis zou liggen van uw laattijdige asielaanvraag. Daarenboven haalde u zelf aan dat u na uw aankomst in België contact nam met een advocaat. Dat u na uw aankomst in België vier en een halve maand heeft gewacht om een asielaanvraag in te dienen zet de geloofwaardigheid van uw vrees op de helling (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6).

De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt verder ondermijnd door het feit dat u zich tegenspreekt over het bedrag dat 'maras' van u vroegen. Bij het invullen van uw vragenlijst beweerde u dat uw belagers 2000 dollar van u eisten (zie vragenlijst p.3). In tegenstelling met bovenstaande beweerde u voor het CGVS dat ze u slechts 1000 dollar vroegen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Tevens voegde u er voor het CGVS aan toe aan toe dat men u nooit een ander bedrag heeft gevraagd (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Tijdens het interview voor het CGVS werd u geconfronteerd met bovenvermelde discrepantie. U herhaalde dat men u 1000 dollar vroeg en beweerde dat er in uw vragenlijst hierover een fout is gemaakt. Dient echter te worden opgemerkt dat uit uw asiëldossier blijkt dat desbetreffende vragenlijst u bij DVZ werd voorgelezen en u deze nadien heeft getekend ter goedkeuring. Bovendien verklaarde u aan het begin van het interview voor het CGVS dat u al uw problemen in uw vragenlijst heeft gemeld en u geen opmerkingen had (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Dat u pas na confrontatie aanhaalde dat er bij het invullen van uw vragenlijst een fout in uw vragenlijst is geslopen, kan weinig overtuigen (zie gehoorverslag CGVS, p.12). De stelling van uw advocaat A. L. (loco voor Meester M. D.) tijdens het interview voor het CGVS, m.n. dat u over deze fout met uw advocaat Meester M. D. heeft gesproken, kan voorgaande vaststelling evenmin veranderen (zie gehoorverslag CGVS, p.12).

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u uitermate vaag bleef over de identiteit van de personen die u viseren. Tijdens het interview voor het CGVS werd hiernaar meermaals gevraagd. U antwoordde in het algemeen dat 'maras' (bendes) diegenen zijn die mensen afpersen (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U haalde aan dat er in uw land Mara 13 en Mara Salvatrucha opereren. Welke bende in La Campinia (waar u kort voor uw vertrek woonde en waar u zou zijn achtervolgd) de touwtjes in handen had, wist u vreemd genoeg niet (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Evenmin kon u antwoorden toen u werd gevraagd welke bende in La Rossa, in de omgeving van uw zaak, opereerde (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Van iemand die jarenlang een schoonheidssalon open houdt in deze regio en aanhaalde er problemen met deze bendes te hebben gekend, kan verwacht worden dat zij zich hierover enigszins zou hebben geïnformeerd en hierover meer informatie kan verschaffen.

Wat betreft de door u aangehaalde problemen voor uw vertrek dienen tevens enkele andere bedenkingen te worden gemaakt. Uit uw asielverklaringen blijkt dat u na de gebeurtenissen in december 2010 (twee briefjes) en het incident begin januari 2011, waar u door een onbekende in de buurt van uw zaak tegen een muur werd geduwd, en u om geld (door u rente genoemd) werd gevraagd, gewoon in uw salon bleef werken. Dit is merkwaardig voor iemand die vreesde voor zijn leven. Op de vraag waarom u uw zaak pas eind januari 2011 heeft gesloten, verklaarde u dat u uw zaak draaiende moest houden en afbetalingen moest doen (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Dit doet verder afbreuk aan de ernst van uw vrees. Voorts is het merkwaardig dat u na het sluiten van uw zaak eind januari niet gecontacteerd werd met de vraag het geld te overhandigden (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Ook dit mag, gezien het doorgaans drieste optreden van de Centraal-Amerikaanse bendes, verbazen.

Voor wat betreft uw directe vluchtaanleiding (achtervolging op 9 februari 2011 in de buurt van uw woning in La Campinia), dient verder het volgende te worden opgemerkt. U maakte allerm minst aannemelijk dat de personen die u met hun auto zouden hebben gevolgd dezelfde personen zijn als diegenen die in de buurt van uw winkel voor uw problemen creëerden en u afpersten (zie gehoorverslag CGVS, p.7-8 en p.10). U baseerde zich immers enkel op vermoedens en veronderstelling die u niet kan hardmaken (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Indien men geloof zou hechten aan uw verklaring als zouden de inzittenden van de auto dezelfde bendes zijn die u eerder afpersten en uit zijn op uw geld, dringt de vraag zich op waarom zij na dit incident hiervoor uw familie nooit hebben lastiggevalen.

Verder dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende elementen of feiten aanhaalde waaruit blijkt dat u momenteel in uw geboorteland door de bendes wordt gevisieerd (zie gehoorverslag CGVS, p.15). U haalde aan dat 'maras' mensen niet los laten en hen kunnen lokaliseren (zie gehoorverslag CGVS, p.15), maar bracht geen concrete elementen of feiten naar voor waaruit blijkt dat u thans effectief wordt gevisieerd.

Bovendien blijkt uit uw asielverklaringen dat uw familieleden (vader, echtgenoot, zus e.a.) nog steeds in de hoofdstad woonachtig zijn en er sinds uw vertrek in februari 2011 geen problemen met bendes hebben gekend (zie gehoorverslag CGVS, p.2-3 en p.5), wat er niet op wijst dat u wordt gezocht. Het loutere feit als zou uw vader in augustus 2012 door een onbekende persoon uit Canada zijn opgebeld die naar u zou hebben gevraagd, is onvoldoende om te besluiten dat u actueel een reëel risico loopt op een ernstige schade (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U maakte immers allerm minst aannemelijk dat de persoon die uw vader contacteerde in verband kan worden gebracht met de door u aangehaalde problemen met onbekenden waarvoor u uw land in februari 2011 verliet (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Niets in uw asiërelaas wijst erop dat u of iemand van uw familie sinds uw vertrek door 'maras' gezocht worden. Uw familie werd na uw vertrek nooit door de bendes gecontacteerd of benaderd met

een vraag om geld. Dat men u plots anderhalf jaar later hiervoor opnieuw zou contacteren is weinig geloofwaardig.

Daarenboven dient in dit verband te worden vastgesteld dat u geen elementen aanhaalde waaruit blijkt dat uw vader of andere familieleden na desbetreffend telefoontje andere problemen zouden hebben gekend. Indien de bendes werkelijk naar u op zoek zouden zijn omdat u hen nog geld verschuldigd bent, is het opmerkelijk dat niemand van uw familie tot op vandaag hiervoor werd gecontacteerd. Uit de door de bendes geuite bedreigingen blijkt nochtans dat zij uw gezinssituatie kenden (zie gehoorverslag CGVS, p.7 en p.9).

Tenslotte wijzigen de door u neergelegde documenten, namelijk uw paspoort, de paspoorten van uw twee kinderen, uw kaart als belastingbetaler, uw sociale zekerheidskaart, uw rijbewijs en uw vliegtuigtickets niets aan bovenstaande appreciatie. De stukken tonen uw identiteit aan, het feit dat u werkte en belastingen betaalde in uw land en naar België kwam via Panama, Spanje en Nederland, feiten die hier niet ter discussie stonden. Alsook door u neergelegde stukken van het proces-verbaal van 11 februari 2011 (inzake de achtervolging) wijzigt niets aan bovenstaande appreciatie. Het feit dat u melding maakte van bepaalde feiten bij de politie stond hier niet ter discussie en toont evenmin aan dat deze feiten zich werkelijk hebben afgespeeld. Het door uw advocaat neergelegde krantenartikel uit El Pais tot slot toont de algemene situatie van onveiligheid in uw land aan, maar vermag evenmin bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Bovenstaande opmerkingen doen het CGVS besluiten dat u zowel de status van vluchteling als de status van subsidiaire bescherming dient te worden geweigerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster voert een schending aan van artikel 1, A, 2 Vluchtelingenverdrag, artikel 1, 2 vluchtelingenprotocol, artikelen 52 en 48/3 *juncto* 62 vreemdelingenwet, motiveringsplicht, zoals bepaald in artikelen 52 en 62 vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 wet uitdrukkelijke motivering, algemene zorgvuldigheidsplicht en algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Verzoekster beroept zich tevens op een schending van de artikelen 2 en 3 EVRM.

2.3. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet, kan niet worden ingezien hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn, daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert

verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.6. Een middel of een onderdeel van een middel is slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch ook wordt uiteengezet op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Het volstaat dan ook niet louter te wijzen op wettelijke bepalingen en rechtsbeginselen zonder nader uit te werken hoe deze geschonden worden door de bestreden beslissing. De schending van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur" is dan ook onontvankelijk aangevoerd, nu dit niet wordt geconcretiseerd, noch nader wordt toegelicht.

2.7. De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de aard van de bestreden beslissing moet de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM bijgevolg niet afzonderlijk worden beoordeeld.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag) vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De commissaris-generaal stelde dienaangaande vast dat verzoekster geen feiten of elementen aanhaalde waaruit haar vluchtelingenstatus zou kunnen blijken.

Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het vluchtelingenstatuut. Verzoekster gaat uit van een verkeerde interpretatie van het Vluchtelingenverdrag waar zij meent tot een sociale groep in de zin van het Vluchtelingenverdrag te behoren aangezien zij "een zekere levensstandaard geniet in El Salvador" en het feit dat zij een eigen zaak heeft. De Raad benadrukt dat het loutere feit te behoren tot een maatschappelijke groep (namelijk de zelfstandige eigenaars) niet voldoende is om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, §4, d) vreemdelingenwet. Immers verzoekster toont niet aan dat haar gemeenschappelijke achtergrond niet gewijzigd kan worden, noch dat haar groep als afwijkend wordt beschouwd.

Verzoekster haalt in het verzoekschrift voorts geen elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zij in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus ex artikel 48/3 vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijken evenmin elementen die erop kunnen wijzen dat verzoekster haar land van herkomst zou ontvlucht zijn omdat zij er vervolging vreest omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

3.2. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. Verzoekster is niet ernstig waar zij meent dat er “*geen enkele analyse van het dossier van verzoekster onder het oogpunt van de subsidiaire bescherming werd verricht*” terwijl, met uitzondering van de eerste paragraaf die betrekking heeft op het vluchtelingenstatuut, de gehele motivering van de bestreden beslissing betrekking heeft op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, wat eveneens duidelijk werd aangegeven in de tweede paragraaf van de bestreden beslissing.

4.2. Dat verzoekster niet onmiddellijk na het ontvluchten van haar land van herkomst asiel aanvraag haalt de geloofwaardigheid van verzoeksters asielmotieven onderuit. Immers kan van een asielzoekster redelijkerwijze worden verwacht dat zij meteen na aankomst in een veilig land op zoek gaat naar internationale bescherming en ernstige inspanningen onderneemt om deze te verkrijgen. Dat in de brief van S. M. gesteld wordt dat verzoekster niet eerder een asielaanvraag indiende omdat zij de procedure niet kende, verandert hier niets aan, te meer de commissaris-generaal terecht vaststelde dat verzoekster informatie omtrent de Belgische verblijfsregels inwon bij een Salvadoraanse vriendin die legaal in België woont, er eveneens onderdak kreeg en verder contact nam met een advocaat. De commissaris-generaal vermeldde wel degelijk dat onwetendheid werd aangevoerd ter verschoning, doch stelde terecht vast dat dit, gezien de motieven in de bestreden beslissing, weinig geloofwaardig was. Verzoeksters laattijdige asielaanvraag kan ook niet worden verschoond door de bewering dat verzoeksters vriendin haar enkel op de hoogte stelde van de regels inzake familiale hereniging. Evenmin is aannemelijk dat de advocaat haar niet heeft geïnformeerd over het bestaan van een asielprocedure wanneer verzoekster hem duidelijk had gemaakt het land te hebben verlaten uit vrees voor vervolging of om een reëel risico op ernstige schade.

4.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

4.3.1. Verzoekster overtuigt niet waar zij blijft volhouden dat het bedrag op de DVZ foutief vertaald en overgeschreven werd. Dat een bedrag van 1000 tweemaal (bij de verklaring en bij de herlezing) foutief zou vertaald zijn naar een bedrag van 2000 is niet aannemelijk, noch wordt dit geadstrueerd of blijkt dit anderszins uit het administratief dossier. De afgevaardigde ambtenaar heeft er bovendien geen persoonlijk belang bij dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven. De verklaringen van verzoekster en de vragenlijst werden verzoekster voorgelezen en door haar ondertekend, waarbij zij tevens een kopie van de vragenlijst ontving. Verzoekster heeft in de verklaring haar adres laten corrigeren, zodat zij alleszins van deze mogelijkheid op de hoogte was en er gebruik van heeft gemaakt. Verzoekster was aldus in de gelegenheid om naar aanleiding van deze vragenlijst bijkomende opmerkingen te maken of correcties aan te brengen, doch heeft geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst, ook niet ter gelegenheid van het interview op het CGVS wanneer zij daar initieel op algemene wijze over gevraagd werd (gehoor p. 2). Dat verzoekster dit vergat te melden bij de aanvang van het verhoor, kan enkel verzoekster zelf aangerekend worden en komt over als een ter verschoning gecreëerde *post-factum* bewering.

4.4. Geenszins kan uit verzoeksters verklaringen blijken dat de vervolgers zich als Mara hebben geïdentificeerd zodat niet aannemelijk is dat deze *überhaupt* tot de Mara zouden behoren. Evenmin kan verzoekster menen dat zij nauwgezette verklaringen heeft afgelegd daar waar ze de aangegeven data enkel bij benadering kon situeren (gehoor p. 8-9, p. 11). Daar waar verzoekster nog meent dat zij een normaal leven leidt en zo weinig mogelijk te maken wil hebben met de Mara's zodat het begrijpelijk is dat zij niet achter de interne territoriale strijden van de bendes onder elkaar wilt komen, benadrukt de Raad dat het niet aannemelijk, noch aanvaardbaar is dat verzoekster, indien zij werkelijk vervolgd zou zijn

geweest door een beweerdelijk dermate gewelddadige bende, deze geenszins kan duiden, noch weet welke bendes in La Campinia of Las Rosas opereren (gehoor p. 15), zodat verzoekster ook nooit heeft ingeschat in hoeverre de bende die haar beweerdelijk initieel vervolgde, al dan niet de controle uitoefende over de gebieden waar zij naartoe vluchtte. Dat verzoekster de daders niet kan duiden, noch weet of deze in andere vluchtplaatsen actief zijn, ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van de voorgehouden vrees. In zover verzoekster verwijst naar een ander Salvadoraans dossier, wijst de Raad er op dat elk dossier op zijn individuele merites dient beoordeeld te worden en dat verzoeksters verklaringen aangaande de voorgehouden vervolging door de Mara's niet geloofwaardig zijn. Dat verzoekster haar wagen in die periode zou verkocht hebben, verandert hier niets aan.

4.5. Dat verzoekster gemakkelijk zou kunnen worden teruggevonden door de Mara's, kan dan ook niet worden aangenomen nu er geen band aangetoond wordt tussen de voorgehouden afpersing en de voorgehouden achtervolging, in zover deze op zich al ernstig genoeg zou kunnen zijn om gekwalificeerd te worden als daad van vervolging. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), *quod in casu non*. Naast de talrijke lacunes en omissies in de neergelegde klacht, kan uit de vertaling ter gehoor van de neergelegde klacht evenmin blijken dat verzoekster de eerdere feiten hieraan linkte (gehoor p. 16-19). Dat de authenticiteit van dit document niet onmiddellijk betwist wordt, houdt geenszins in dat de daarin door verzoekster aangegeven feiten ook waarachtig zouden zijn. Een klacht is immers enkel een registratie van de door de aanklager verstrekte gegevens. Verzoekster kan evenmin op het hieraan verbonden risico wijzen gezien uit de vertaling niet kan blijken dat de daders als Mara's werden geïdentificeerd terwijl niet aannemelijk is dat de politie dit niet zou hebben gevraagd. Verzoeksters verwijzing naar een ander verzoekschrift wordt gezien het individuele karakter van verzoeksters verweer, niet nuttig aangevoerd. Waar verzoekster nog meent dat de tegenpartij niet betwist dat verzoekster de Mara's probeerde te ontvluchten door een tijdje bij haar zus te gaan wonen, gaat zij voorbij aan het geheel van de motivering van de bestreden beslissing.

4.6. In zover de aangebrachte asielfeiten al waarachtig zouden zijn, *quod non*, en daarenboven ook onderling verbonden zouden zijn, *quod non*, is geenszins aannemelijk dat verzoekster haar schoonheidssalon nog open zou houden tot eind januari. Indien kan worden aangenomen dat Mara's hun slachtoffers tijd geven om een bepaald bedrag samen te krijgen, dan is ten zeerste ongeloofwaardig dat de beweerde Mara's dit niet zouden hebben opgeëist alvorens het einde van de door hen verleende periode, zijnde eind januari (gehoor p. 9), en is evenmin geloofwaardig dat verzoekster zichzelf tot het einde van januari (gehoor p. 7) aan het risico zou hebben blootgesteld dat de afpersers dit bedrag in haar salon zouden zijn komen ophalen. Dat de Mara's geen contact meer hebben opgenomen omdat verzoekster ondertussen was ondergedoken, strookt niet met de verklaring van de afpersers dat zij eind januari zouden komen, noch verklaart dit waarom verzoekster zelf zolang wachtte. Ook deze vaststelling ondergraaft verder de ernst van verzoeksters voorgehouden vrees. Verzoekster is overigens niet ernstig waar zij meent dat de vrees "*geen objectief en rationele vrees moet zijn*", immers het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekster dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Verzoekster stelde nadien niet meer te zijn gecontacteerd (gehoor p. 9-10); evenmin ondervond haar partner (gehoor p. 3) of familie (gehoor p. 11) verder nog problemen in El Salvador, waaruit aldus geen actuele vervolging kan blijken. Verzoeksters opmerkingen over haar ruime familie zijn in zover niet relevant daar waar zij zelf verklaarde dat haar partner en familie geen verdere vervolging ondervonden. Dat verzoeksters vader na anderhalf jaar een telefoon kreeg van iemand uit Canada die naar verzoeksters telefoon en adres vroeg, is een blote bewering die geen verband aanbrengt met de voorgehouden asielfeiten. Daar waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat haar partner evenmin teruggekeerd is naar hun oude woonplaats en bij familie of vrienden ging slapen, stelt de Raad vast dat verzoekster verklaarde dat dit "*de eerste dagen na ik ben vertrok[ken]*" was (gehoor p. 11) en dat zij zelf stelde dat haar partner momenteel geen problemen heeft in El Salvador (gehoor p. 3).

4.7. Aldus wordt geenszins aannemelijk gemaakt, laat staan aangetoond, of en zo ja, tot welke criminele groepering de beweerde daders zouden behoren, noch dat zij verzoekster nog altijd zouden viseren, en verder wordt evenmin aannemelijk gemaakt dat hiertegen geen bescherming kan gevonden worden bij de El Salvadoraanse autoriteiten, noch dat verzoekster zich niet kon hervestigen, zoals onder meer bij

haar zus bij wie verzoekster na de beweerde feiten onderdak vond (gehoor p. 7). Verzoeksters asielaanvraag is manifest ongegrond.

4.8. In zover verzoekster zich beroept op artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dient verzoekster elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in haar land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Op grond van de bepalingen van internationaal humanitair recht met name het tweede aanvullende protocol bij de Geneefse verdragen (Protocol II) van 12 augustus 1949 en gemeenschappelijk artikel 3 bij de Geneefse verdragen moet geconcludeerd worden dat sprake is van een binnenlands gewapend conflict indien georganiseerde gewapende groepen onder een verantwoordelijk bevel in staat zijn op het grondgebied van een land of een gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens gewapende groepen met gelijkaardige karakteristieken of jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. De gewapende confrontatie moet langdurig zijn en een minimumniveau aan intensiteit bereiken en de partijen in het conflict moeten een minimumniveau van organisatie bezitten.

Indien uit de door verzoekster aangebrachte informatie kan blijken dat de situatie in El Salvador kan verontrusten en gewelddadige criminele organisaties het leven ernstig kunnen verstoren, dan kan er echter niet gesteld worden dat deze over het hele grondgebied het niveau bereiken van een intern of internationaal gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, noch wordt aangegeven dat hiertegen niet wordt opgetreden. Verder kan uit de aangevoerde informatie eveneens blijken dat er een wapenstilstand werd gesloten, waardoor het aantal gangmoorden zelfs significant is gedaald (in het door verzoekster aangehaalde rapport "*Gangs in Central America*" (p. 12) wordt zelfs gesproken van een halvering). Ook *in casu* kan worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoont ooit zelf het slachtoffer of het doelwit te zijn geweest van gewapende bendes, noch kan worden aangenomen dat verzoekster onbekend kon blijven met de naam van de gangs uit haar buurt indien deze er in werkelijkheid aanwezig waren. De ter terechtzitting neergelegde informatie over het ontstaan van de grote criminele bendes en hun impact op de maatschappij brengt geen nieuwe informatie aan het verzoekschrift gevoegde "*Gangs in Central America*" bij. Verzoekster toont niet aan middels concrete objectieve informatie dat er momenteel in het hele land sprake zou zijn van een internationaal of binnenlands conflict dat een ernstige bedreiging vormt voor het leven op de persoon van een burger.

In zover verzoekster verwijst naar een andere zaak waar er een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werd uitgesproken, wijst de Raad op de individuele beoordeling van elke asielaanvraag en op het feit dat daar een situatie in de zin van artikel 48/4, §2, b) vreemdelingenwet aan de orde was en dus geen situatie in de zin van artikel 48/4, §2, c) vreemdelingenwet. Verzoekster gaat er tevens aan voorbij dat de beslissingen van het CGVS door de Raad beoordeeld worden, zodat hier allerminst een precedentwerking uit afgeleid kan worden.

4.9. Verzoekster brengt verder geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene, theoretische en soms foutieve beschouwingen over de motiveringsplicht en het vluchtelingenrecht, het maken van verwijten naar het CGVS, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

4.10. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer

nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

5.1. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK